

[Aksel Larsen.]

det forslag til en dagsorden, han har stillet, bedre dækker folketingets opfattelse. Det er muligt, at folketinget eller rettere folketingets flertal har den opfattelse, at man fortsat bør lade Grønlandsoverenskomsten være i kraft — men vi har i hvert fald ikke denne opfattelse, og derfor er vi ikke i stand til at tilslutte os den af det ærede medlem formentlig på samtlige øvrige partiers vegne foreslåede dagsorden.

Vi har, som jeg allerede har sagt, et par gange før rejst dette spørgsmål herinde. Vi rejste det ved det ærede medlem hr. Mogens Fog allerede i 1946 og fik dengang et efter omstændighederne tilfredsstillende svar af regeringen. Vi rejste det igen i maj 1947 og opnåede ved at rejse spørgsmålet at få regeringen til at tilstille Amerikas Forenede Staters regering en note, hvori man krævede forhandlinger optaget.

Da vi var nået så langt, mente vi, at det var urimeligt at fastholde det af os dengang ved det daværende ærede medlem hr. Nørhørd stillede forslag til beslutning, hvorfor vi trak det tilbage. Nu har vi rejst sagen for tredje gang, men da de praktiske resultater af vore tidligere aktioner ganske vist har været ord og forhandlinger, men ikke så forfærdelig meget andet, kan vi ikke frafalde vort standpunkt, som er udtrykt i det af mig stillede forslag til en dagsorden.

Jeg finder det — det vil jeg sige med det samme — utilfredsstillende, at man forhandler om en gradvis afvikling af, hvad jeg nu vil foretrække at kalde den amerikanske militære besættelse af Grønland, på den måde, man hidtil har forhandlet, og på den måde, man hidtil har praktiseret denne afvikling. Det burde være sådan, at Danmark selv havde sin frihed til at bestemme, hvilke anlæg, hvilke vejrstationer, radiostationer o.s.v. vi anser for nødvendige for Grønland. Det burde ikke være sådan, at amerikanerne kun rykker ud på betingelse af, at Danmark overtager bestående stationer, udgifter til bemanding o.s.v. Vi burde være ganske anderledes frit stillet; ellers risikerer vi, det kommer dertil, at man siger, at amerikanerne kan eventuelt tænke sig også at evakuere den ene flyvebase på betingelse af, at Danmark sender det fornødne mandskab op for at vedligeholde den, så den er klar den dag, der igen måtte blive brug for den.

Jeg mener, det eneste rigtige vil være, om Danmark frigør sig for den pågældende overenskomst. Det burde være sket for længst, men hvis man retter en henvendelse, som af os forslået, til Amerikas Forenede

Staters regering, vil det i hvert fald kunne ske i løbet af 12 måneder. Vi synes ikke, man kan give længere frist, og vi synes, Danmark må frigøre sig for denne overenskomst for dels at blive herre i sit eget hus og dels frit at kunne bestemme, hvilke anlæg vi skønner det nødvendigt at opretholde — og i hvilken udstrækning — på dette danske territorium.

Jeg anbefaler derfor tinget at vedtage det af mig stillede forslag til dagsorden.

Gustav Pedersen: Jeg ønsker blot at sige, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen kan ikke lægge mere i dagsordenen, end der står i den. Der står, at vi tager udenrigsministerens meddelelser til efterretning og opfordrer regeringen til at fortsætte forhandlingerne på den basis, man har forhandlet hidtil, og med det formål, som er skitseret af udenrigsministeren. Andet og mere kan der ikke lægges i denne dagsorden. Jeg anbefaler vort forslag til vedtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag om overgang til næste sag på dagsordenen af Gustav Pedersen (se foran).

vedtoges med 107 stemmer mod 7.

Dermed bortfaldt det af *Aksel Larsen* stillede forslag om overgang til næste sag på dagsordenen.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 311; fremsættelsen findes i tidenden sp. 840).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Jeg skal ikke tale om enkeltheder i det forslag, der er forelagt af ærede medlemmer af det konservative folkeparti, men kun gøre nogle bemærkninger om det principielle i sagen.

Et forslag må, hvis det skal have udsigt til at vedtages eller dog vinde vægtig tilslutning, hvile på et udbredt ønske og krav i befolkningen. Det må tage sigte på ordningen af et forhold, hvor visse mangler erkendes. Denne forudsætning opfylder de konservatives forslag ikke. Der fæstner sig for mig det indtryk, når jeg gennemlæser